

РЕШЕНИЕ

№ 3005

гр. София, 10.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 09.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **10874** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по повод жалба вх. № 34834 от 05.11.2020 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № Е – 12 – 00 – 586 от 30.10.2020 г. по описа на Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 4, представлявано от управителя К. – К. Д., чрез адв. О. П. Т., със служебен адрес и адрес за връчване на призовки и съобщения: Адвокатско дружество В. Т., с адрес [населено място], [улица], Офис парк „Е. 2000”, сграда „Фаза 4”, ет. 1 срещу решение № СП – 1 от 15.10.2020 г. на КЕВР, с което се установява, считано от 31.07.2015 г., нетно специфично производство на електрическа енергия в размер на 1907 kWh, въз основа на което в Решение № Ц – 18 от 20.06.2011 г. на КЕВР, в частта по т. 7, е определена преференциална цена в размер на 191,00 лв./kWh за вятърни електрически централи, работещи до 2250 часа.

В условията на евентуалност с жалбата се иска съдът да прогласи за нищожно оспореното решение или да бъде отменено в частта”считано от 31.07.2015 г.”, с която КЕВР му придава обратно действие. Излагат се съображения, че решението както в своята цялост, така и в обжалваната му част, е издадено при съществени нарушения на административно – производствените правила, при неспазване на установената форма и в противоречие с материалноправните разпоредби. Излагат се подробни

съображения по съществуващото на спора. Съображенията, въз основа на които се иска нищожност на решението, са такива за несъобразяване с чл. 177, ал. 2 от АПК. В хода на съдебното производство жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. М., който поддържа жалбата, предлага да се уважи.

Ответникът – КЕВР, редовно призован, се представлява от юрк. Л., която оспорва жалбата, предлагат да се отхвърли и да бъде потвърден административния акт като правилен и законосъобразен. Претендират юрисконсултско възнаграждение. Депозира писмено становище.

Заинтересованата страна – [фирма], редовно призована, се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата, предлага да се отхвърли като неоснователна. Претендира разности и депозира писмено становище.

Заинтересованите страни – Фонд „Сигурност на електроенергийната система” и „Енерго – про Продажби”, редовно призовани, не се представляват и не взимат становище по спора.

Административен съд София - град след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

От данните по делото се установява, че с Решение № СП - 1 от 31.07.2015 г., на основание § 17 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката (ЗИД на ЗЕ, обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г.), Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР, Комисията) е установила нетното специфично производство (НСП) на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на КЕВР, приети до влизане в сила на ЗИД на ЗЕ.

[фирма] е обжалвало Решение № СП - 1 от 31.07.2015 г., в частта му по т. 2.7, с която е установено нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в т. 7 от Решение № Ц - 18 от 20.06.2011 г. на КЕВР, в размер на 1 907 kWh, при определена цена - 191,00 лв./ kWh, без ДДС, за вятърни електрически централи (ВяЕЦ), работещи до 2 250 часа. Във връзка с подадената жалба е образувано адм. дело № 8493 по описа за 2015 г. на Административен съд София - град (АССГ), по което е постановено Решение № 5483 от 26.09.2018 г. за отмяна на Решение № СП - 1 от 31.07.2015 г. на КЕВР, в частта му по т. 2.7, в която е определено нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на КЕВР в размер на 1907 kWh, при определената цена - 191,00 лв./ kWh, без ДДС, за ВяЕЦ, работещи до 2 250 часа.

Решението на АССГ е обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд (ВАС), въз основа на което е образувано адм. дело № 14112 по описа за 2018 г. С Решение № 3312 от 04.03.2020 г. на ВАС, Трето отделение, е оставено в сила Решение № 5483 от 26.09.2018 г. на АССГ.

Предвид отменителното съдебно решение, с което АССГ не е решил въпроса по същество, както и разпоредбите на АПК, КЕВР следва да се произнесе с ново решение за установяване на стойностите на НСП вместо отменената т. 2.7 от Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., съгласно §17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ (обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г.), като съобрази мотивите на съда, поради което е направен анализ на фактите и обстоятелствата, релевантни към момента на приемане на Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР, в частта по т. 2.7, във връзка с фактите и обстоятелствата по

относимото Решение № Ц - 18 от 20.06.2011 г., в това число ценообразуващите елементи на преференциалната цена.

В резултат КЕВР на закрито заседание, проведено на 15.10.2020 г., е издал решение № СП – 1 от 15.10.2020 г., с което е установил, считано от 31.07.2015 г., нетно специфично производство на електрическа енергия в размер на 1907 kWh, въз основа на което в Решение № Ц – 18 от 20.06.2011 г. на КЕВР, в частта по т. 7, е определена преференциална цена в размер на 191,00 лв./ kWh за вятърни електрически централи, работещи до 2250 часа.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително изисканите от съда .

При така установената фактическа обстановка, съдът намира подадената жалба за неоснователна.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, на когото са възложени функции по регулиране на дейностите в енергетиката – чл. 10 ЗЕ, КЕВР е единствено компетентният орган да извършва дейностите по регулиране в енергетиката, а съгласно чл. 31, ал. 1, т. 1 от ЗЕВИ, само Комисията може да определя преференциални цени на електрическата енергия произвеждана от ВИ, като и какъв следва да бъде нейният размер-въпрос на целесъобразност.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Решението е валидно, обективизирано в предвидената в закона писмена форма и съдържа подробни мотиви, като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. В обстоятелствената част на решението са изложени достатъчно съображения в тази посока, позволяващи да се направи както извод за конкретните мотиви, от които органът се е ръководил при вземането на решението, така и да се извърши преценка за законосъобразност на акта.

С разпоредбата на § 17 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката (ПЗР на ЗИД на ЗЕ, обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г., в сила от 24.07.2015 г.) законодателят е задължил КЕВР в срок до 31.07.2015 г. да приеме решение, с което да установи нетно специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на КЕВР, приети до влизане в сила на този закон - 24.07.2015 г.

С § 16, т. 4 от ПЗР на ЗИДЗЕ в Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ) е регламентирана легална дефиниция на понятието „нетно специфично производство на електрическа енергия“, която следва да се има предвид с оглед правилното разбиране на разпоредбата на чл. 31, ал. 5, т. 1 от ЗЕВИ и на правомощията на КЕВР с решение да установи размера на НСП. Съгласно § 1, т. 29 от Допълнителните разпоредби на ЗЕВИ, „нетно специфично производство на електрическа енергия“ е средногодишното производство на електрическа енергия от една инсталирана мощност съгласно решението на КЕВР за определяне на

преференциални цени след приспадане на собствените нужди. Предвид изложеното и с оглед на систематичното и граматическо тълкуване на чл. 31, ал. 5, т. 1, във връзка с § 1, т. 29 от ДР на ЗЕВИ, може да се направи безспорният извод, че КЕВР е имала задължението да установи НСП, съгласно начина/методиката, посочен/а в цитираната разпоредба на ЗЕВИ. В изпълнение на горното е постановено Решение № СП - 1 от 31.07.2015 г. В конкретния случай, обаче, тъй като към момента на постановяване на посоченото Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. не са съществували цени за посочената група производители (тъй като са отменени от ВАС и преписката е върната на КЕВР за ново произнасяне). Този факт обаче не отменя законоустановеното задължение на КЕВР, когато постанови ново решение и определи съответния размер на цените, да определи и НСП на централите.

В допълнение към горното, производството по приемане на Решение № СП - 1 от 31.07.2015 г. е започнало пряко по силата на публикувания в ДВ, бр. 56 от 24.07.2015 г. ЗИД на ЗЕ, а не е постановено по заявления на енергийни предприятия. Така с § 17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ изрично е възложено на КЕВР да приеме решение, с което да установи нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на Комисията, приети до влизането в сила на този закон.

Необходимо е да се обърне внимание на обстоятелството, че никъде в действащата нормативна уредба не се съдържа забрана за придаване на обратно действие на индивидуален административен акт (ИАА). В тази връзка следва да се има предвид разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от Закона за нормативните актове (ЗНА), която гласи: „Обратна сила на нормативен акт може да се даде само по изключение, и то с изрична разпоредба.“. Чл. 14 от ЗНА кореспондира и с Конституцията на Република България (КРБ), в която не се съдържа забрана за обратно действие на правните норми във всички области на правото, като изрична забрана в този смисъл се съдържа единствено в чл. 5, ал. 3 от КРБ по отношение на наказателните закони, които предвиждат нови или по-тежки санкции от отменените. В текста на чл. 14, ал. 1 от ЗНА е посочен „нормативен акт“, като в чл. 3 - 8 от ЗНА са изброени видовете нормативни актове. Сред тях не попада индивидуалният административен акт като Форма на властническо волеизявление, който е уреден на самостоятелно основание в чл. 21 - 64 от АПК, Следователно чл. 14 от ЗНА въвежда забрана за придаването на обратна сила на нормативен акт, а не на индивидуален административен акт, какъвто е процесното решение. ЗНА не може да се тълкува разширително, тъй като от една страна това противоречи на принципите на публичното право, както и на АПК, а от друга и на специалния закон -ЗЕ, в частност ЗИД на ЗЕ, обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г., който регламентира законовото правомощие на КЕВР да определи размерът на нетно специфично производство на електрическа енергия в размер на 1907 kWh, въз основа на което в Решение № Ц – 18 от 20.06.2011 г. на КЕВР, в частта по т. 7, е определена преференциална цена в размер на 191,00 лв./MWh за вятърни електрически централи, работещи до 2250 часа, считано от 31.07.2015 г.

Както в правната доктрина, така и в съдебната практика, се прави разграничение между обратно действие на закона, когато той преурежда юридическите факти от момента на тяхното проявление до завършен фактически състав, с който приключва едно правоотношение и случаите, когато нововъведен правен режим преурежда за в бъдеще заварени правоотношения, които не са приключили (привидна, несъщинска ретроактивност - незабавно прилагане на закона). Същите изводи са релевантни и по

отношение на индивидуалния административен акт като израз на властническо волеизявление. В този смисъл прилагането на нов закон, респективно ИАА към заварено правоотношение, което се развива и не е приключило, не е равнозначно на обратно действие. От изложеното може да се направи извод, че не е изключен ретроактивен ефект на закона, респективно ИАА, в гражданскоправните и административноправните отношения, и той може да бъде обоснован с публичен интерес. Докато ретроактивност е допустима само по изключение, несъщинска ретроактивност е по правило възможна, когато законодателните цели не могат да бъдат надхвърлени от интереса на индивида в продължаващото действие на предишния нормативен акт.

В конкретния случай, е налице несъщинска ретроактивност (когато възникнали в миналото правоотношения продължават да се осъществяват), като същата излиза извън границите на конституционно допустимото само тогава, когато този избор на законодателя е неподходящ или не е необходим за постигането на целите на промяната, или ако интересът на засегнатите субекти има тежест, по - голяма от тази на основанията на законодателя да извърши промените, каквото в настоящия случай не е налице.

По тези съображения, съдът намира, че не са налице твърдените в жалбата основания за нищожност и незаконосъобразност на обжалваното решение. Нормата на чл. 173, ал.2 от АПК предвижда, че когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. В настоящия случай от решение № 5483 от 26.09.2018 г., постановено по адм. дело № 8493 по описа за 2015 г., потвърдено с решение № 3312 от 04.03.2020 г. по адм. дело № 14112 по описа за 2018 г. на ВАС, трето отделени се установява, че Решение № СП – 1 от 31.07.2015 г. на КЕВР, в частта му по раздел 2, т.2.7 и т. 2.8, е отменено поради неспазване на формата на акта и допуснати съществени процесуални нарушения при неговото издаване. При наличието на пропуск от страна да изпрати преписката на органа за ново произнасяне, не може да се приеме, че новото произнасяне ще е нищожно, тъй като при липсата на акт, издаден по силата на закона ще се получи правен вакуум, а такъв е недопустим и по изложените по – горе съображения.

Неоснователно е възражението на заинтересованата страна за липсата на правен интерес у жалбоподателя, тъй като същият произвежда електрическа енергия от възобновяеми източници чрез енергийни обекти – вятърна електрическа централа, находяща се в землището на [населено място] и [населено място], [община], Област Д.. Същият е сключил договори за присъединяване на обект на независим производител на електрическа енергия № 3054 – 2008 – П – Д10 – 173 - 23.08.2010 от 02.09.2010 г. и за изкупуване на електрическа енергия, произведена от възобновяем енергиен източник № 195 от 24.02.2012 г. с [фирма], по силата на който [фирма] произвежда, а купувачът изкупува по преференциални цени цялото количество произведена и доставена от него електрическа енергия от възобновяеми източници, с изключение на количествата, които продавачът ползва за собствени нужди.

По тези съображения жалбата на „Г. Е.“ се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, на основание чл.143 и чл.144 от АПК, във връзка с чл.78, ал.8 от ГПК, във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24, ал.1 от Наредбата за

заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноси в размер на 100 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение № СП – 1 от 15.10.2020 г. на КЕВР, с което се установява, считано от 31.07.2015 г., нетно специфично производство на електрическа енергия в размер на 1907 kWh, въз основа на което в Решение № Ц – 18 от 20.06.2011 г. на КЕВР, в частта по т. 7, е определена преференциална цена в размер на 191,00 лв./kWh за вятърни електрически централи, работещи до 2250 часа.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на КЕВР сумата от 100 лв. разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: